Στὸ διπλανὸ ὅμως ταμπουρι τοῦ 'Αντωνάκη γινόταν γερὴ φιλονεικία, γιατὶ ὁ 'Αντωνάκης ἐμπόδιζε τοὺς μεθυσμένους νὰ «κάμουν γιουρούσι» κατὰ τῶν Τούρκων, ἀπὸ φόβο μήπως μέσα στὴ ζάλη τοῦ μεθυσιοῦ τους καταπηραφοῦν ἀντὶ νὰ σωθοῦν.

Πέρασαν ἔτσι περίπου τρεῖς ὧρες καὶ στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ μεθυσμένοι συνῆρθαν κάπως κ' ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν κ' αὐτοὶ καλὰ ἀπ' τὸ ὀχύρωμά τους.

Οἱ Τοῦρκοι τότε διαιρέθηκαν σὲ δύο τμήματα. 'Ο Γέρος, βλέποντας πὼς καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ ταμπουρι βαρεῖ στὰ γερά, βρυχήθηκε:

— 'Απάνω τους, μωρὲ παιδιά, τώρα ποὺ ξεμεθύσατε!...

Κι' ὥρμησε πρῶτος καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν κ' οἱ λιγοστοὶ συνοδοί του καὶ ἤρθαν ἀμέσως στὰ χέρια μὲ τοὺς Τούρκους. 'Ο 'Αντωνάκης, βλέποντας τὴν ἐξόρμησι τοῦ Κολοκοτρώνη, χύμηξε κ' αὐτὸς κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Μὰ τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τὸ ἐχθρικὸ ἱππικὸ καὶ ἡ μάχη γενικεύτηκε. ἄναψε, μεταβλήθηκε σὲ ἀληθινὴ αἱματοχυσία. Οἱ Λαλαῖοι Τοῦρκοι ἦσαν ἔφιπποι, τετραπλάσιοι ἀπὸ τοὺς Κολοκοτρωναίους καὶ πολεμοῦσαν μὲ γενναιότητα. Οἱ ἀρματωλοὶ κινδύνευαν μ' ὅλη τὴν παλληκαριά τους.

Μὰ ἔξαφνα κάποιος βλάμης τῶν Κολοκοτρωναίων, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριὸ καὶ εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε ἀρματωλός, ἔτρεξε μὲ ἑβδομῆντα ἄντρες ποὺ κατώρθωσε νὰ μαζέψη γρήγορα—γρήγορα καὶ κατέλαβε τὰ πλάγια τοῦ ἐχθροῦ, ἀπ' ὅπου ἄρχισε φονικὸ πῦρ ἐναντίον τους.

Οἱ Τοῦρκοι τότε κλονίστηκαν κ' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ στὸ Γέρο γιὰ νὰ φωνάξη:

— Τοὺς φάγαμε, παιδιά! 'Αντώνη, πάρε τὰ πλάγια κ' ἐσύ!...

Οἱ Τοῦρκοι ἐτράπησαν τότε εἰς φυγήν, ἀφίνοντας πίσω τους ἑκατὸ περίπου σκοτωμένους, ἐνῶ ἀπ' τοὺς ἀρματωλοὺς σκοτώθηκαν δεκαεφτὰ καὶ πληγώθηκαν ἐννιά.

Μεταξὺ τῶν λαβωμένων συμπεριλαμβανόταν κι' ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος πληγώθηκε στὸ χέρι. Κράτησε μυστικὴ τὴν πληγή του ὥστου νὰ γειάνη, γιατὶ ὑπῆρχε ἡ πίστις ὅτι «δὲν τὸν ἔπιανε βόλι» καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν διαψεύση.

'Ο Κολοκοτρώνης εἶχε πληγωθεῖ καὶ προτήτερα πολεμῶντας στὴ Μάνη, γιατὶ οἱ ἀρματωλοὶ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ διέτρεχαν ὁλόκληρη τὴν Πελοπόννησο καὶ εἶχαν πολεμήσει παντοῦ.

Τὶς πληγὲς αὐτὲς τὶς φανέρωσε ἀργότερα, κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821, τὴν ἑπομένη τῆς μάχης τῆς Γράνας, στὴν ὁποία εἶχε λάβει μέρος κ' ὁ ἴδιος καὶ εἶχε διακινδυνεύσει τὴ ζωή του. Τότε, ἐνῶ ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν καὶ τὸν ὀνομάζαν ἄτρωτο, ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ γέλασε καὶ τοὺς εἶπε:

— Μὰ λαβώθηκα κι' ἐγὼ δυὸ φορές, νὰ ἐδῶ!... κ' ἔδειξε δυὸ σημάδια, ἕνα στὸ χέρι του κ' ἕνα στὸ πλευρό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ Δ' μέρος τῆς ἱστορικῆς μονογραφίας γιὰ τοὺς Κολοκοτρωναίους.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΠΝΙΓΗΚΕ ΕΝΑΣ ΗΓΕΜΩΝ

Κάποιος βασιλεὺς τῶν 'Ινδιῶν, ἐνῶ περνοῦσε κάποτε ἀπὸ ἕνα ποτάμι, γλύστρησε κ' ἔπεσε μέσα. Εὐτυχῶς κάποιος δοῦλος του ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, εἶχε τὴν τόλμη νὰ ριχτῆ μέσα στὸ νερὸ καὶ νὰ σώση τὸν κύριό του, πάνοντάς τον ἀπ' τὰ μαλλιά.

'Ο βασιλεύς, ἀφοῦ σώθηκε, ζήτησε νὰ ὁδηγήσουν μπροστά του τὸ σωτῆρα του, ὁ ὁποῖος ἔστευσε νὰ παρουσιαστῆ, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ λάβαινε γενναία ἀμοιβὴ γιὰ τὴν ἀνδρεία πρᾶξι του.

'Αντὶ αὐτοῦ ὅμως, ὁ κύριός του τὸν ἐπέπληξε δριμύτατα, γιατὶ τόλμησε νὰ βάλη χέρι στὸ κεφάλι του καὶ στὸ τέλος διέταξε γιὰ τιμωρία του νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

'Ο ἴδιος βασιλεὺς ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ βρισκόταν μεθυσμένος μέσα σὲ μιὰ βάρκα μαζὺ μὲ μιὰ εὐνουμένη του.

'Απάνω στὸ μεθύσι του ἔγειρε λίγο πρὸς τὰ ἔξω κ' ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὴν ἰσορροπία του, ἔπεσε μέσα στὸ νερό.

'Η συνοδός του ὅμως, ἂν καὶ τῆς ἦταν εὐκολώτατο, ἀρνήθηκε νὰ τὸν σώση, γιατὶ φοβόταν μήπως πάθη τὰ ἴδια μὲ τὸν ἄτυχο δοῦλο.

Κ' ἔτσι ὁ ἀχάριστος καὶ ἀνόητος βασιλεὺς πνίγηκε....

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

"Αν μᾶς πικραίνουν συμφορές, ἂν μᾶς σταρά- (ζουν πάθια,
ἀνθίζουν καὶ τριαντάφυλλα μέσ' στὰ πολλὰ (τ' ἀγκάθια.

Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Οἱ ἱεροκήρυκες τοῦ 16ου αἰῶνος. "Ενας ἐξάψαλμος ἐναντίον μιᾶς δουκίσσης. 'Ο 'Επίσκοπος Μονσὸν περὶ τοῦ Σωτῆρος. 'Η 'Ελληνικὴ γλῶσσα...γλῶσσα τοῦ διαβόλου!...."Ενας διάλογος ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Πρωτοφανεῖς παλάβρες καὶ ἀνησιες. 'Ο χορὸς ἐφεύρεσις διαβολική, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικὰ ἀκόμη ἀνέκδοτα γιὰ τοὺς ἱεροκήρυκας τοῦ μεσαίωνος καὶ τοὺς ἐξωφρενισμούς των.

'Ο διάσημος Γάλλος ἱεροκῆρυξ Σεραφείμ, θέλοντας κάποτε νὰ καταχρίνη ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος κάποια ἐλευθεριάζουσα δούκισσα τῆς ἐποχῆς του, εἶπε στὸ ἀκροατήριό του τὰ ἑξῆς:

«— "Οταν ἡ δούκισσα θὰ πάη νὰ χτυτήση τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου, ὁ ἅγιος Πέτρος θὰ τὴ ρωτήση ἀπὸ μέσα ποιὰ εἶνε. «Εἶμαι ἡ δούκισσα!» θὰ τοῦ ἀπαντήση. «Ποιὰ δούκισσα; θὰ φωνάξη ἐκεῖνος θυμωμένος. 'Η δούκισσα ποὺ δὲν συχνάζει στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ στοὺς χορούς; 'Η δούκισσα ποὺ φτιασιδώνεται; 'Η δούκισσα ποὺ κουβαλάει στὸ σπίτι της.... στίφη φίλων, ὅταν λείπει σὲ ταξεῖδι ὁ σύζυγός της; Πήγαινε στὸ διάβολο, κατέβα στὴν Κόλασι! "Αν εἶνε τὰ μαλλιά σου ὡραῖα, τὸ ὀφείλεις στὴ φενάκη. "Αν τὰ μάγουλά σου φαίνονται ροδόλευκα, αὐτὸ εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ ψιμυθίου. "Αν ἔχης παρουσιαστικὸ ὡραῖο, τὰ μυστικά σου τὰ γνωρίζει ὁ ράφτης κ' ὁ τσαγκάρης σου. "Ολα σου εἶνε ψεύτικα! Μὴν περηφανεύεσαι γιὰ τὰ μαλλιά σου, γιατὶ τ' ἀγόρασες ἀπὸ τὴν κόρη ἑνὸς ψτωχοῦ. 'Η ζωή σου ὑπῆρξε προσβολὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ, αἴσχος τῆς φύσεως, ντροπὴ τῶν ἀνδρῶν, σκάνδαλο τῶν ἀγγέλων, χαρὰ τῆς κολάσεως, θρίαμβος τοῦ διαβόλου!...».

'Επίσης ὁ ἐπίσκοπος Μονσὸν κατὰ τὴ σύνοδο τοῦ Τριδέντο, ἐκήρυξε τὰ ἑξῆς ἀμίμητα ἐνώπιον τῶν συναδέλφων του περὶ Σωτῆρος:

— "Οταν ἀπέθανε ὁ Χριστός, ἦταν 'Ηρακλῆς. "Οταν ἀναστήθηκε, παρουσιάστηκε σὰν 'Απόλλωνας ἢ δεύτερος 'Ασκληπιός. Βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο του σὰν ἄλλος Βελεροφόντης ἢ Περσεὺς κ' ἀμέσως ἀπελίθωσε τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς διαβόλους!

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τί γνώμη εἶχαν γιὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα στὴ Δύσι κατὰ τὸν μεσαίωνα; 'Ακοῦστε τί ἐκήρυξε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἕνας Γάλλος ἱεροκῆρυξ στὸ Παρίσι:

— 'Ο... Διάβολος ἐπενόησε πελευταία μιὰ νέα γλῶσσα, τὴν ὁποία ὀνομάζουν ἑλληνική. Μὴν πιστεύετε σ' αὐτήν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, γιατὶ εἶνε ἡ γλῶσσα ὅλων τῶν αἱρέσεων. "Οταν ἰδῆτε Καινὴ Διαθήκη τυπωμένη ἑλληνικά, ρίξτε την μέσ' στὴ φωτιά, γιατὶ εἶνε ἀσέβεια, ἁμαρτία, δηλητήριο! Φυλαχθῆτε ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ εἶνε τυπωμένη ἑβραϊκά, γιὰ νὰ μὴ γίνετε καὶ σεῖς... 'Εβραῖοι!

'Εξ ἄλλου, ὁ 'Ιταλὸς ἱεροκῆρυξ Βαρλέτι διηγήθηκε κάποτε στοὺς ἀκροατάς του ἕνα φανταστικὸ διάλογο, ποὺ διεξήχθη δῆθεν στὸν οὐρανό, ὅταν ἐτρόκειτο νὰ σταλῆ κάποιος στὴ γῆ γιὰ ν' ἀνεβάση τὴ Θεοτόκο Μαρία στὸν Παράδεισο:

— "Αφησέ με νὰ πάω ἐγώ! εἶπε στὸν Σωτῆρα ὁ 'Αδάμ.

— "Οχι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χριστός, γιατὶ θὰ σταθῆς στὸ δρόμο καὶ θὰ φᾶς πάλι μῆλα!...

Κατόπιν τὸν παρακάλεσε νὰ κατεβῆ ὁ "Αβελ.

— "Οχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κύριος, γιατὶ ἂν σὲ συναντήση ὁ Κάϊν, θὰ σὲ σκοτώση ἐκ νέου!

Στὸ Νῶε, ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε τὴν ἴδια παράκλησι, ὁ Κύριος εἶπε:

— Οὔτε σὺ θὰ πᾶς, γιατὶ σοῦ ἀρέσει νὰ πίνης κρασὶ καὶ θὰ μεθύσης!...

'Επίσης στὸν 'Ιωάννη Βαπτιστή, ποὺ ζήτησε νὰ σταλῆ αὐτός, ἀπάντησε ὁ Θεάνθρωπος:

— Ποῦ θὰ παρουσιαστῆς μὲ τέτοια κουρελιάρικα ροῦχα;

Ζήτησε τότε νὰ σταλῆ ὁ πιστεύσας στὸν Κύριο κακοῦργος ποὺ σταυρώθηκε μαζύ του στὸ Γολγοθᾶ.

— Φουκαρᾶ μου! τοῦ εἶπε ὁ Σωτήρ. Λησμόνησες ποὺ σοῦσπασαν τὰ σκέλη ἐπάνω στὸ σταυρό; Πῶς θὰ περπατήσης ἐπὰ τῆς γῆς;

'Εν τέλει ἀποφασίστηκε νὰ χρησιμοποιηθῆ γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε!

'Ο Φραγκισκανὸς πάλιν μοναχὸς Μενὼ ἐκήρυξε κάποτε, ὅτι ὁ χορὸς εἶνε θανάσιμο ἁμάρτημα, γιατὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ κινήσεις κυκλικὲς καὶ ἑπομένως... διαβολικές! Καὶ ἀνέφερε πρὸς ὑποστήριξι τῶν λόγων του ἕνα χωρίο τῆς 'Αγ. Γραφῆς, τὸ ὁποῖο λέει, ὅτι ὁ Διάβολος, προκειμένου νὰ συλλάβη ἕναν ἁμαρτωλό, χορεύει γύρω του ὥς που νὰ τὸν ἁρπάξη.